

PERAČNÍK

I.

„Počuj, Veronika! Poviem ti, čo sa mi včera stalo. Skús uhádnuť, kde som urobila chybu.“

„Počúvam. Hádanky mám rada.“

„Mama ma požiadala, aby som šla do obchodu. Peniaze na nákup vložila do obálky a položila v kuchyni na stôl. Napísala tiež sumu, ktorá v nej bola. Ja som ju potom vzala, zapamätala si číslo, ktoré som videla na obálke napísané. Bolo to číslo 98. Peniaze som vybrala a vložila do peňaženky, bez toho, že by som ich bola prepočítala. Obálku som zahodila do koša. V obchode som nakúpila, čo som mala, a išla som zaplatiť. V pokladnici mi nablokovali 90 korún. Potešila som sa, že mi zostane 8 korún, za ktoré si môžem kúpiť zmrzlinu. Mala som práve na ňu veľkú chuť. No aké bolo moje prekvapenie, keď som vybrala všetky peniaze z peňaženky. Nielenže mi nezostalo 8 korún, ale ešte mi 4 koruny chýbali! Nechala som preto nákup v obchode a bežala som domov za mamou, či nenapísala chybné číslo na obálku, keď do nej vkladala peniaze na nákup. Spýtala sa ma: ‘A aké číslo si tam videla napísané?’ Odpovedala som, že 98. Mamina sa na chvíľu zamyslela, potom sa usmiala a hneď vedela, kde som urobila chybu. Povedala: ‘Kati, ty si unáhlené trdlo, ktoré číta naopak!’... Chvíľu mi trvalo, kým som prišla na to, čo mi touto vetou chcela povedať. Už vieš, Veronika, kde som spravila chybu?“

„Ty si unáhlené trdlo, ktoré číta naopak!...“ rozmyšľala Veronika o zmysle maminej vety. O chvíľu víťazoslávne zvolala: „Už to mám!“

„Tak to ihneď zo seba vysyp!“

„Kati, ty si tú obálku držala hore nohami – a číslo si čítala naopak. Videla si číslo 98, ale v skutočnosti tam mama napísala číslo 86.“

„Ty si hlavička!“

„Vďaka za kompliment. Na tom má zásluhu môj ocko. Ten mi dáva stále nejaké matematické hlavolamy...“

„To viem.“

„Napríklad aj včera. Priniesol so sebou 6 gombíkov, tričko a ihlu s niťou. Povedal: ‘Naši na tričko tie gombíky tak, aby boli v troch radoch, a aby v každom rade boli 3 gombíky.’“

„A vyriešila si to?“

„No, nebolo to také ľahké!“

„A ako sa ti to, prosím ťa, podarilo? Veď 3 rady krát 3 gombíky, to je spolu 9 gombíkov. A ty si mala k dispozícii predsa len 6! Z tých si mohla urobiť tak akurát 2 rady...“

„Spočiatku som aj ja takto uvažovala. No zistila som, že musím ísť na to ináč.“

„Ako?“

„Prišla som na to, že tie tri rady nemôžu byť oddelené. Že ich musím nejako spojiť.“

„Ako spojiť? Veď si z nich mala urobiť, povedala by som tri, a nie jednu úsečku?“

„Ja som z tých troch „úsečiek“ – ako hovoríš – urobila jeden geometrický útvar.“

„Vieš, že sa geometrii veľmi nerozumiem. Nenapínaj...“

„Porozmýšľaj trochu!... Čo je to, čo má tri strany?... Ako sa to volá?“

„Jáj! Trojuholník.“

„Presne tak. Dosiahla som to tak, aby boli tri rady a v každom rade tri gombíky.“

„Ti si ozaj šikulka!... Inak je to celkom efektné, mať na tričku trojuholník z gombíkov. Tvoj otec je

parádne originálny.“

„Vieš, on je skôr zažratý do matematiky. A jej symboly musí mať všade; aj na tričku.“

„Prehodíme teraz na inú tému,“ navrhla Katka. „Čím chceš byť, keď budeš veľká?“

„Ja neviem... Matika ma síce baví, ale ja by som sa radšej hrala, spievala, kreslila s deťmi. Alebo niečo podobné...“

„A ja by som chcela byť letuškou.“

Treba povedať, že Katka bola pekná a dobre sa učila anglický jazyk. Letuškou bola aj jej teta. Veľmi sa jej páčilo, keď teta hovorila o svojich zážitkoch z exotických krajov, kam lietala.

Po chvíľke ticha sa spýtala Katka: „A ktorý chalan sa ti páči...?“

Obidve sa pri tej otázke pučili od smiechu.

„Mne sa páči náš učiteľ telesnej výchovy.“

„Ty si dobrá, Kati! Čo sa ti na ňom páči? Mne nie je sympatický.“

„Prečo?“

„Zdá sa mi byť namyslený.“

„Ale je fešák, nie? Ako filmový herec!“

„Ja neviem. Necítim sa pri ňom dobre.“ Zakončila rozhovor o učiteľovi telocviku Veronika.

Vzápätí sa pozrela na hodinky a povedala: „Už budem musieť ísť. Sľúbila som našim, že budem o šiestej na večeru doma. Vieš, my si spolu vychutnávame spoločné večere, pokiaľ je to možné. A dnes je to možné. Tak čau!“

Veronika odišla od Katky, svojej sesternice i spolužiačky zároveň, a šla domov. Rozmýšľala o nej, o ich vzájomnom vzťahu. Veľmi sa tešila tomu, že má v nej takú dobrú kamarátku. Najlepšiu! Aj keď cítila, že sú rozdielne. Nakoniec, každý z nás je iný. A to je na svete to najkrajšie. Aké by to bolo nudné, keby sme boli „všetci na jedno kopyto“ – ako sa to vtipne

hovorí. Ani v záhrade nie sú všetky kvety rovnaké. A práve ich pestrosť robí záhradu krásnou.

Takto uvažujúc šla domov. Ani vo sne by ju teraz nebolo napadlo, že jej vzťah s Katkou ohrozí veľká trhlina.

II.

Čo spôsobilo narušenie ich dobrého vzťahu?

Závisť a zlý jazyk! Dve odporné veci, dva besné psy! Kto ich nestráži a nechá voľne behať mimo svojho domu, mal by platiť veľkú pokutu. Pretože koho pohryzú, tomu hrozí otrava.

Ale poďme pekne po poriadku.

Ako sa začala rodiť závisť?

Spomenuli sme, že nie všetci sme rovnakí. A súhlasili sme aj s tým, že je to super, keď je to tak! S tým potom súvisí však aj to, že ani schopnosti nemáme všetci rovnaké. Jeden je bystrý v tom, iný zasa v onom. Ako vieme, Veronika je výborná v matematike. Tu ju neprekonajú ani chalani! A veru závisť sa začala rodiť práve na hodinách matematiky. Tu jedného dňa dosiahla svoj vrchol. Čo dalo k tomu podnet?

Pani učiteľka zadala triede úlohu. Postavila na stôl košík, v ktorom bolo 5 jabĺk a povedala žiakom: „Rozdeľte týchto 5 jabĺk piatim spolužiakom, ktorých si sami zvolíte. Musíte však jablká rozdeliť tak, aby každý z piatich vybraných spolužiakov dostal jedno jablko a aby jedno jablko zostalo v košíku. Na vyriešenie úlohy máte päť minút. Kto bude hotový, nech sa prihlási.“

Neuplynula minúta a zdvihla sa jedna ruka. Bola to Veronikina ruka.

„Predved' nám, Veronika, názorne vyriešenie úlohy!“

Veronika vybrala z triedy štyroch chalanov a jedno dievča. Bola to jej sesternica Katka. Zobrala zo stola košík s piatimi jablkami. Najskôr pristúpila k štyrom chlapcom a dala každému z nich po jednom jablíčku. V ruke, vlastne v košíku, jej zostalo iba jedno jablíčko. S úsmevom sa pozrela

na Katku a podala jej jabĺčko aj s košíkom, v ktorom ležalo. Tak splnila požadovanú úlohu.

Pani učiteľka od radosti zatlieskala. Pridali sa aj spolužiaci. Okrem dvoch dievčat... Tie nedokázali tleskať... Nedovoľovala im to závisť, ktorá úplne ovládla ich srdcia.

Po hodine hneď začali osnovať plán, ako by tú „bifľošku“ – ako Veroniku prezývali – uzemnili.

III.

K uskutočneniu ich plánu im poslužil peračník. A spomenutý zlý jazyk.

Katka mala krásny peračník, aký nemal nikto v triede. Darovala jej ho teta letuška. Priniesla ho až z Tahiti – to je malý ostrovček v Tichom oceáne. Peračník bol ozaj exotický. V našich obchodoch niečo také nie je možné kúpiť.

V osudný deň si Veronika peračník od Katky požičala. Potrebovala si niečo nakresliť do zošita z náboženstva. Dnes nešla na telocvik, ktorý mali poslednú hodinu. Šla k zubárovi priamo zo školy. Mala pätnásť minút času, tak to chcela využiť na urobenie spomínanej úlohy. Katka jej peračník bez problémov požičala.

„Kati, dohodnime sa takto: Nechám ti ho v tvojej lavici. Keď sa vrátiš z telesnej, nájdeš ho tam. Súhlasíš?“

„Samo!“ prikývla Katka a vzácny peračník aj s tým, čo bolo vo vnútri, podala Veronike.

Tento rozhovor s napätím sledovali a počúvali štyri slediace oči a štyri nastražené uši...

„To je ono! Toto je príležitosť uskutočniť náš plán.“

Ešte skôr, než spolužiaci odišli na telocvik, Veronika začala robiť onú úlohu. Takže všetci, alebo aspoň väčšina z nich, si mohli všimnúť Katkin peračník na jej lavici. Mnohí ju pri odchode z triedy zdravili a želali jej „príjemné posedenie“ v zubárskom kresle...

Nositeľky zvedavých očí a uší, ale aj zloprajného srdca sa po skončení telocviku ponáhľali do triedy, aby tam stihli byť prvé. A ozaj boli. Peračník, ktorý bol v strede ich pozornosti, našli – ako

to predpokladali podľa rozhovoru, ktorý počúvali – v Katkinej lavici.

„Výborne! Rýchlo ho zoberme, pokým tu nikto nie je.“

Peračník zmizol v taške jednej z nich.

O chvíľu bola trieda plná. Všetci si balili tašky a chystali sa odísť.

„Čo tam toľko robíš?“ spýtala sa Katky jedna z jej spolužiačok, ktorá ju už čakala vo dverách. Po telocviku si chceli ísť do cukrárne doplniť stratené kalórie.

„Hľadám svoj perachník.“

„A nemá ho Veronika? Veď u nej som ho videla naposledy.“

„Hovorila, že ho dá do mojej lavice.“

„Tak si ho asi zobrala omylom so sebou.“

„To sa mi nezdá...“

V triede už nikoho nebolo. Nakoniec odišli aj ony dve. Katka bola smutná.

Na druhý deň sa ihneď spýtala Veroniky, či má jej perachník.

„Nemám. Dala som ho tam, ako sme sa dohodli.“

„Ale tam nebol!“

„Nebol? Ako to, že tam nebol...?“

„Skrátka nebol!“ hovorila už trochu podráždená Katka.

Akoby náhodou sa do rozhovoru zamiešali nám dve známe – neznáme spolužiačky. Predstavme ich. Jedna z nich sa volala Barbora. Tá bola vodkyňa dvojice. Tá druhá, Zdena, Barboru vo všetkom napodobňovala.

„My sme videli, že perachník mala naposledy Veronika. A nikto iný ho nemá!“

„Čo chcete tým povedať?“ začudovane sa na ne pozrela Veronika.

„My tým chceme povedať len toľko, že ty sa robíš naoko pekná. Ale tvoje srdce je pyšné a zlé!“

Si chamtivá!“ Spustila svoj jazykový koncert Barbora a pokračovala: „Musíš mať všetko... Musíš byť najlepšia žiačka... Musíš mať to, čo nemajú iní... Závidela si Katke peračník. A preto chceš, aby bol tvoj... Áno, ty si si ho privlastnila! Máš ho doma... A teraz sa ešte čuduješ, že nie je v Katkinej lavici... Klamárka a zlodejka!“

Veronika s plačom odišla do svojej lavice.

Ale plakala aj Katka. Do srdca sa jej zahryzla pochybnosť... Pripustila myšlienku, že Veronika ju ozaj chce pripraviť o jej peračník. Začala sa na ňu hnevať.

Vtedy práve vstúpil do triedy triedny učiteľ.

„Čo sa tu deje? Prečo je tu taký rozruch... a dokonca plač?“

Opäť sa k slovu prihlásila jedna z dvoch jazyčníc: „Veronika ukradla Katke peračník.“

„Máš na to nejaký dôkaz?“

Mám, pán učiteľ. A všetci z triedy to môžu dosvedčiť. Posledný, kto držal vo svojich rukách Katkin peračník, bola Veronika. A teraz ho nikde niet.“

„Môže to ešte niekto potvrdiť?“

Asi štyria chalani a ešte niekoľko dievčat sa pridali k tomuto tvrdeniu. Všetci svorne potvrdzovali fakt, že videli Katkin peračník na Veronikinej lavici, keď odchádzali na telocvik. A nikto z celej triedy si predmetný peračník nevzal ani nepožičal.

„Čo ty na to, Veronika?“

„Ja som ho neukradla.“

„Fakty svedčia proti tebe. Musí prísť do školy tvoj otec, aby sa vec vyriešila.“

Po skončení hodiny sa ozývalo z rôznych miest triedy: „Máme medzi sebou zlodejku... Zlodejku, ktorá si vie aj krádež dobre vypočítať...“

Katka sa prestala s Veronikou rozprávať.

Vydržať tento deň do konca vyučovania bolo pre Veroniku neznesiteľné.

Domov takmer bežala. Po príchode sa zatvorila do svojej izby a tam plakala.

Ani mama, ani otec ešte neboli doma z práce. Prvý sa vždy vracal otec. Aj dnes to tak bolo. Jeho prvá cesta vždy viedla do Veronikinej izby, aby ju pobožkal, pohladil a spýtal sa, čo cez deň prežila, ako šla škola a podobne.

„Čo ti je, Veronika?“ spýtal sa, keď videl jej uplakanú tvár.

„Bola som obvinená z krádeže...“

„Ty a z krádeže?“

„Áno! Spolužiaci ma obvinili, že som ukradla Katkin peračník.“

„Rozpovedz mi, prosím ťa, čo sa vlastne stalo,“ naliehal otec.

A tak mu Veronika vyrozprávala všetko rad-radom.

„Veronika, ako sa volá tá spolužiačka, čo ťa tak napadla?“

„Barbora. Barbora Šprtáková.“

Nakoniec ešte povedala otcovi, že ho triedny učiteľ pozýva do školy.

„Dobre, pôjdem! Ty sa zatiaľ upokoj. Fakty svedčia proti tebe. Ale ja ti dôverujem! Pravda vyjde najavo.“

Otec sa usmial, pobožkal dcéru na čelo, objal ju, pohladil po jej zvlínených dlhých vlasoch a potom sa s ňou ešte dlho rozprával, kým nešla spať.

IV.

Na druhý deň hneď ráno šiel otec do školy. Tam sa stretol s triednym učiteľom. Najskôr medzi

štyrmi očami a potom pred celou triedou.

Keď už bol v triede, obrátil sa k žiakom a povedal nahlas, aby to všetci Veronikini spolužiaci počuli: „Moja dcéra sa zatiaľ nedopustila ničoho podobného, z čoho je teraz obvinená. Nech nám znamenie ukáže, či je vinná alebo nevinná. Prosím pána učiteľa o jeho klobúk.“

Triedny učiteľ podal Veronikinmu otcovi svoj čierny klobúk.

Otec ho vzal a vysvetlil, čo bude nasledovať: „Do tohto klobúka o chvíľu vložíme dva kúsky papiera. Na jednom z nich bude napísané ‘vinná’, na druhom ‘nevinná’. Prvý lístok, ktorý bude vytiahnutý z klobúka, je hlasom znamenia. Ak bude na ňom napísané ‘vinná’, tak to beriem ako skutočnosť. A uznám, že Veronika je vinná krádežou peračníka. Ak však na prvom vytiahnutom lístku bude napísané ‘nevinná’, tak pôjdem na políciu.“

Po vysvetlení pravidiel sa Veronikin otec obrátil na Barboru Šprtákovú a poprosil ju, aby napísala na dva lístky, tie dve slová.

Barbora bola zaskočená, že si vybral práve ju. Ihneď sa však spamätala. Uvedomila si, že sa môže Veronike pomstiť.

„Teraz sa budem môcť definitívne pomstiť tej bifľoške! Napíšem na obidva lístky: ‘vinná’. A nech si vytiahnu, ktorý chcú ako prvý, znamenie bude hovoriť: ‘vinná’.“ Takto uvažovala a s pocitom akejsi zvláštnej radosti písala na dva lístky dve rovnaké slová.

„Máš to napísané, Barbora?“

„Áno. Je to napísané, ako ste chceli.“

„Zlož teraz tie dva lístky a vlož ich do klobúka.“

Barbora vstala a dva preložené lístky vložila do klobúka.

„Teraz vylosujem osud mojej dcéry. Znamenie ukáže, či je vinná alebo nevinná.“

Veronikin otec vložil ruku do klobúka a vytiahol jeden z lístkov. Bez toho, že by ho bol roztvoril, vyhodil papier von otvoreným oknom.

Všetci sa na chvíľu zasmiali...

Ale vzápätí sa ozvalo z triedy. „Čo tam bolo napísané?“

„To ľahko zistíme,“ povedal ktorýsi chlapec. „Vytiahnime z klobúka lístok, ktorý tam zostal, a prečítajme ho.“

Otec vybral z klobúka zostávajúci lístok, roztvoril ho a nahlas prečítal: „Vinná“.

„Takže na prvom muselo byť, že Veronika je nevinná,“ ozývali sa hlasy.

„Znamenie teda ukázalo, že moja dcéra je nevinná. Verím tomu. A verím aj tomu, že skutočný zlodej bude odhalený.“

Barbora Šprtáková zúrila. Ale nemohla protestovať, lebo by bola musela priznať, že podvádza. A ťažko by bola zdôvodňovala, prečo.

Veronikin otec potom odišiel z triedy.

Stalo sa, ako predpovedal.

Hneď v ten istý deň sa stalo čosi, čo nikto neočakával...

Bežala predposledná hodina. Uprostred nej ktosi zaklopal na dvere. Bol to školník. Ale nebol sám. Bol s ním riaditeľ školy. A to, čo držal v rukách pán školník, všetkým v triede vyrazilo dych. Nad hlavu dvíhal Katkin peračník.

„Kde bol?“ vykrikla Katka.

„Vo veľkom kvetináči na chodbe.“

„A ako sa tam dostal?“

„To nech povedia dve vaše spolužiačky...“

Zraky všetkých skúmavo hľadali tie dve dievčatá z triedy, ktoré by to mohli byť.

Jednu z nich všetci hneď spoznali podľa toho, že sa jej podlomili nohy, klesla na stoličku a celá prestrašená začala usedavo plakať. Bola to Zdena.

„Ja som tá druhá!“ povedala hrdo Barbora.

Obidve žiačky museli potom povedať, ako sa všetko stalo. Ako ukradli peračník a skryli ho najskôr do svojej skrinky v šatni. Potom však, ako bol Veronikin otec v triede a „znamenie“ ukázalo, že jeho dcéra je „nevinná“, sa naľakali. Báli sa, že polícia – na ktorú sa Veronikin otec chystal ísť - nájde peračník v ich šatňovej skrinke. A preto ho chceli nenápadne schovať za veľký kaktus. Úplne zabudli na to, že ich môže niekto pritom pozorovať.

Prítomný riaditeľ školy obidve vinníčky verejne napomenul, zapísal poznámku do žiackej knižky a navrhol im dvojky zo správania. Veronike sa ospravedlnil v mene celej triedy, ako i triedneho učiteľa.

„Lož má krátke nohy! Na túto pravdu, žiaci, pamätajte,“ povedal riaditeľ a odišiel.

Tí, čo Veroniku odsudzovali, sa teraz hanbili a nemali odvahu pozrieť sa jej do očí. Najtrápnejšie sa však cítili Katka. Uvedomovala si, ako prenáhlene opäť konala. Spomenula si v tej chvíli na to, čo jej mama povedala vtedy, keď zle prečítala to číslo na obálke: ‘Katka, ak si nebudeš dávať pozor, tvoja unáhlenosť ťa môže doviest’ k oveľa väčšej chybe, než je táto.’ V týchto dňoch sa tejto predpovedanej veľkej chyby dopustila. Lebo bez rozmýšľania - či je pravda alebo nie je to, čo tvrdili zlé jazyky – odsúdila svoju najlepšiu kamarátku a považovala ju za zlodejku. Takto ju navždy stratila...

Katka sa veľmi rozplakala a bežala bez slova domov.

V.

Veronika šla dnes domov sama. Kráčala s pocitom zadosťučinenia, lebo sa odhalila pravda a jej nevina bola potvrdená. Zároveň však cítila vo svojom srdci akúsi trpkosť a bolesť, a s tým spojený hnev. Na Katku... Po príchode domov ihneď vošla do svojej izby a napísala Katke list.

Katka!

Chcem Ti napísať, čo cítim.

Som smutná. Trápi ma, že si uverila klamstvu.

Všetko pekné si pošliapala!

Jediným uľahčením v mojej bolesti je pravda, ktorá vyšla najavo.

Hnevám sa na Teba.

Veronika

List dopísala a vložila do obálky vo chvíli, keď do izby vstúpil otec.

„Ocino, veľmi ťa mám rada!“ Vrhla sa otcovi okolo krku a celou silou pritisla svoje líce k jeho lícu.

„Vari sa niečo už vyriešilo?“

„Áno! Skutočný zlodej bol odhalený!“

„Tak rýchlo? To som teda nečakal.“

„Ocko, môžeš mi prezradiť jednu vec? Prečo si vyhodil lístok von oknom?“

„Sadni si, drahá dcérka a počúvaj. Poviem ti príbeh o istej kráľovnej, ktorá po smrti svojho manžela chcela prepustiť z kráľovských služieb jeho verného sluhu. Pretože to nebol obyčajný sluha, ale dôležitý kráľovský úradník, o jeho prepustení musel rozhodnúť kráľovský senát. A to losovaním. Kráľovná vložila do košíka dva preložené kúsky papiera. Prvý lístok, ktorý bude z košíka vytiahnutý, bude platiť. Na jednom bolo napísané „prepustiť“. Na druhom malo byť napísané...

„Neprepustiť. To dáva logika.“

„Máš pravdu. Kráľovná však na obidva lístky napísala „prepustiť“. Chcela si byť stopercentne istá, že sa sluhu naozaj zbaví. No navzdory jej podvodu kráľovský úradník v úrade zostal.“

„Ako sa mu to podarilo?“

„Hádaj!“

„Ocino, teraz nemám hlavu na lúštenie záhad.“

„Práve teraz si ju potrebuješ zamestnať niečím iným než pocitom krivdy.“

„Je to nad moje sily.“

„Nebudem ťa teda trápiť, ty hlavička – makovička... Sluha predpokladal, že kráľovná sa ho bude chcieť zbaviť. Predpokladal správne, že na oboch lístkoch bude slovo ‘prepustiť’. A nech by sa ťahal ktorýkoľvek lístok ako prvý, losovanie by dopadlo vždy v jeho neprospech.“

„Čo urobil?“

„Požiadal kráľovský senát, aby si on sám mohol vylosovať svoj osud. Senát súhlasil. Lenže on mal už premyslené, čo urobí...“

„Napínaš ma, ocko!“

„Keď nastala voľba, vzal do rúk košík s dvoma lístkami. Vytiahol jeden z nich a pred očami prekvapených sudcov, ho...“

„...vyhodil von oknom,“ skočila otcovi do rozprávania Veronika.

„Áno. A čo urobil potom?“

„Sluha potom vytiahol druhý lístok, rozbalil ho a prečítal: ‘Prepustiť’.“

„Čo z toho logicky vyplývalo?“

„Že na prvom lístku, ktorý bol vyhodенý von oknom, muselo byť napísané ‘Neprepustiť’.“

„Áno. A kráľovná nemohla protestovať, lebo by bola musela priznať, že na obidvoch lístkoch

bolo napísané to isté slovo. A tak by bola priznala, že podvádza. Sluha mohol zostať v úrade.“

Po menšej odmlke Veronika povedala: „Ocino, povedz mi, prosím ťa, prečo si na napísanie tých dvoch lístkov vybral práve Barboru?!“

„Ona ťa najviac obviňovala, nie?“

„To súhlasí.“

„Predpokladal som, že ak je ona zlodejka – čo som ozaj nevedel, iba pripúšťal - tak potom môže konať podobne ako kráľovná z príbehu. A ona ozaj tak konala. Bola to náhoda. Ale vyšla.“

„Potom si ale predvídal aj to, že sa naľaká, keď zbadá, ako sa chytila do vlastnej pasce. A že sa bude chcieť ukradnutého peračníka zbaviť.“

„Aj to som len predpokladal. Ale aj to vyšlo.“

„Vyšlo to veľmi dobre a veľmi rýchlo!“

„Vieš, keď zlodej cíti, že ho nejaká vec môže prezradiť, rýchlo sa jej chce zbaviť.“

„Aj naše dve zlodejky sa rýchlo chceli zbaviť peračníka, aby ho polícia nenašla u niektorej z nich. Zabudli však na školníka...“

„Ocko, vidím že tie hlavolamy pomáhajú v živote. Tuším sa im budem venovať ešte viac než doteraz...“

„Komu píšeš?“ spýtal sa otec, keď zbadal list na stole.

„Katke.“

„O čom jej píšeš?“

„Vyčítam jej v ňom, že sa nechala oklamať a uverila zlým jazykom našich dvoch spolužiačok. Aj to, že sa na ňu hnevám.“

„Istotne si správne urobila, keď si jej napísala. A keď si napísala všetko tak, ako to cítiš. No skôr, než list odošleš, poviem ti podobenstvo.

Istý človek mal v záhrade strom. Chcel ochutnať jeho ovocie. Zdvihol zo zeme kameň a hodil ho do koruny stromu. O chvíľu sa vyhodенý kameň vrátil. Skončil však na mužovej hlave a spôsobil mu riadnu ranu. „Ďakujem za také tvrdé ovocie!“ povedal ubolený muž. Nahneval sa na strom a vyťal ho zo svojej záhrady.“

„Čo si chcel povedať tým podobenstvom, otec?“

„Katka hodila do teba kameň. A čo sa jej stalo?“

„Spadol na jej vlastnú hlavu a rozbil jej ju.“

„Ten hodený kameň chce rozbiť aj vaše priateľstvo... Veronika, čo by sa stalo tebe, keby si ty rovnako hodila kameň do nej?“

„Asi by som pochodila rovnako ako ona.“

„Nie ´asi´, ale určite! A vaše priateľstvo by sa nikdy nezachránilo, nikdy neobnovilo.“

„Ocko, čo treba teda urobiť na jeho záchranu? Lebo ja nechcem Katku stratiť!“

„Katka má rozbitú hlavu, ako si sama usúdila. Čo si myslíš, či a ruka by najhrovejšie pôsobila na túto zranenú hlavu?“

„Myslím si, že ruka toho, do koho bol hádzaný kameň...“

Otec na to neodpovedal nič.

Veronika otvorila zalepenú obálku a čosi dopísala na koniec listu ako P.S.. Potom ho znovu vložila do obálky a pripravila na ráno.

VI.

Ráno ho v škole položila Katke na lavicu. Katka plakala, keď čítala list. Najviac ju dojali slová, ktoré boli napísané na záver listu ako P.S.: „*Moja ruka je stále pripravená na podanie.*“

Celú hodinu rozmýšľala, ako pretrhnúť závoj mlčania, ktorý bol medzi nimi dvoma od onej nešťastnej udalosti. Po jej skončení sa obrátila k Veronike.

„Veľmi mi je ľúto, čo som urobila. Odpusť mi, prosím! Už nikdy viac niečo podobné nechcem zopakovať. Veríš mi?“

Veronika podala Katke svoju ruku, pričom povedala: „Odpúšťam a verím.“

Obidve sa objali a tak zotrvali hodnú chvíľu. Slzy im obidvom stekali po tvári.

Veronika otvorila svoj pamätník a ukázala vetu, ktorú jej pred časom napísal doňho otec. Bolo tam napísané: *Priateľstvo zbúrané, ale odpustením znovu postavené, je ešte krajšie a silnejšie, než bolo predtým.*